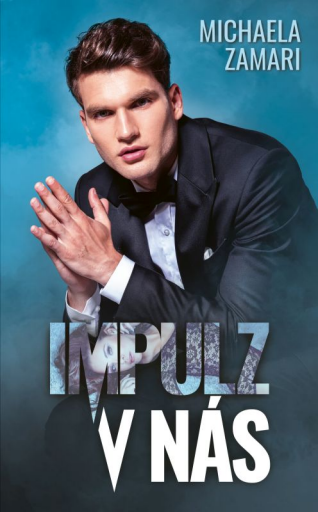

A portrait of Michaela Zamari, a young man with dark, wavy hair, wearing a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. He is leaning forward, looking directly at the camera with a serious expression. His hands are clasped together in front of him. The background is a solid blue color.

MICHAELA
ZAMARI

IMPULZ

V NÁS

MICHAELA
ZAMARI

IMPULZ V NÁS

Tento príbeh sa ako celok nikdy nestal.
Všetky mená postáv a udalosti v tomto príbehu
sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť
s realitou je čisto náhodná.

No opäť platí, že ak by ste poznali niekoho, ako je Max,
pošlite ho za autorkou.

Určite dostanete aj nejaké nálezné.

Copyright © Michaela Zamari 2025
Cover design © Michaela Vysloužilová 2025
Cover photo © depositphotos
Slovak Edition © Michaela Zamari 2025
ISBN: 978-80-69035-16-4
ISBN PDF: 978-80-69035-17-1

Prajem obohacujúci čitateľský zážitok
a nájdenie mnohých prelomových impulzov
okolo seba, ale tentoraz najmä v sebe.

Dostatok tých správnych impulzov.

Pretože myšlienkou tohto príbehu je,
že život sa neodvíja od toho, čo sa nám stane,
ale ako na to zareagujeme.

M.

Playlist ku knihe

Roll Your Eyes – Chance Peña
Harleys In Hawaii – Katy Perry
Devil Like You – Gareth Dunlop
Waiting for You – Krissie Karlsson
Think – Kaleida
Build A B*tch – Bella Poarch
What Do You Want – ORGAVSM
Saviour – Jennings Couch
I miss You I'm Sorry – Gracie Abrams
La Noche De Anoche – Bad Bunny feat. ROSALÍA
Nobody But You – Blake Shelton (Duet with Gwen Stefani)
Pretty Distraction – SkyDxddy
Best Excuse – Saint Chaos
Ghost – Confetti
There Was Time – Koethe
Hey Ho – Gin Wigmore
Should I Stay or Should I Go – The Clash
What's Up – 4 Non Blondes
Guardian Angel- Masquerade
Where Does Your Spirit Go? – The Kid LAROI
6's to 9's – Big Wild feat. Rationale
A Little Bit Yours – JP Saxe
Good Girl – ORGAVSM
Tell Me – Peech.
Beso – ROSALÍA, Rauw Alejandro

Carrousel – Amir feat. Indila
For You – ZIAN
My Honey – Carpetman
See Her Out (Thats Just Life) – Francis and the Lights
Left Hand Free – alt-J
Demons – Jacob Lee
Love Me (Kevin Faltin Remix) – Reece Lemonius
Wild West – Dennis Lloyd
Ghost In My Bed – ZHU
Kids – Sasha Alex Sloan
Body Talk – Krissie Karlsson
Love Is The Devil – Natalie Jane
trouble – Camylio
Narcotic – YouNotUs, Janieck, Senex
We Pray – Coldplay, Little Simz, Burna Boy, Elyanna, TINI
Can't lose more – Carpetman
La Fama – ROSALÍA feat. The Weeknd
Higher – Bhaskar & Breaking Beattz (feat. your friend polly)
Why'd You Only Call Me When You're High? –
Arctic Monkeys
In Your Corner – Imagine Dragons
Zhurek – Adam (Isko Alvarez Remix)
Father Figure – George Michael
A Letter to Time – Livingston
Somewhere In Ibiza – Andrei Ursu
Girls Just Want to Have Fun – Cyndi Lauper
Islands In the Stream – Dolly Parton, Kenny Rogers
Is It Just Me? – Mike Posner
Somebody's Watching Me – Rockwell
I've Been Thinking About You – Londonbeat
Don't Leave Me This Way – The Communards,
Sarah Jane Morris
Last Night A DJ Saved My Life – Indeep
I Miss U – Jax Jones & Au/Ra
Mala Mía – Maluma
Ay, DiOs Mío! – KAROL G
Over – ClockClock
Good News – Shaboozey
Leaving Home – Camylio

*Venujem trom osobám,
ktoré mi za posledný rok nejakým spôsobom
zasiahli do života.
A nevedomky tým ovplyvnili dej knižného príbehu,
ktorý teraz držíte v rukách.
Túto knihu venujem najmä jednej osôbke z nich.
Mat'ke.
Tvoja sila, odvaha, krásna duša a pohľad na svet
sú pre mňa veľkou inšpiráciou.*

Prológ

Toto je naozaj absurdné.

Stojím na cudzom pozemku, v cudzej krajine a plánujem sa vlámať do cudzieho domu.

Klasifikuje sa to ako vlámanie, keď mám mať k dispozícii kľúč?

O ktorom mi povedal môj hovadsky vynaliezavý šéf.

A keďže sa mu potrebujem pchať do riti, musím spraviť všetko pre to, aby bral moje vízie s novými návrhmi vážne.

Teda začal brať.

Po siedmich rokoch tvrdej práce.

Ak je sedem rokov zlomových, toto je náš rok!

A toto je najidiotskejší deň za veľmi dlhý čas. Pritom tie veselé dni by som spočítal na jednej ruke.

Moknem uprostred nejakej storočnej búrky, ktorá už z jedného smeru odrezala od sveta predmestie, do ktorého som zavítal.

Chcel som počkať, kým sa zotmie, no nejdem predsa vyvieť nič zlé, tak prečo si to neodbiť hneď a potom si po úmornej ceste dopriať sprchu v hoteli.

Je pár minút po siedmej, keď si mokrou dlaňou utriem tvár.

Áno, efekt nulový, ale je to prirodzený reflex.

Dom predo mnou sa za svoju veľkosť hanbiť nemusí, no za prečakané detaily by sa mohol.

Nie som tu však na to, aby som posudzoval vkus majiteľov či domových dizajnérov.

Je mi to u riti.

Rozhliadnem sa po pestovanej predzáhradke, vysoký plot sa začína až po stranách domu, a hľadám poondiate-

ho trpaslíka s červeným keramickým košíkom, pod ktorým má ležať kľúč od domu.

Viem, že Slovensko je na svetovej úrovni, môj brat sa dokonca zamiloval do tejto krajiny, pretože sa buchol do Slovenky, ale kľúč od na pohľad pekne drahého domu pod blbým trpaslíkom, vážne?

Skutočne som šéfovi kývol na tento nezmysel?

Navyše pravdepodobne nezákonný.

Zavrtím hlavou, aby som zo seba striasol hanbu.

Keď som sem meral cestu až z New Yorku...

Niekoľkými svižnými krokmi preplachťm po udržiavanom trávniku, ktorý sa práve kúpe v centimetrovej vrstve vody, až k inkriminovanému trpaslíkovi.

Aby som zistil, že pod ním nie je žiadny kľúč.

Mám chuť schytiť ho nad hlavu a prehodiť za plot k ďalším susedom, ktorí si, súdiac podľa div nie pozláteneho plotu, očividne tiež žijú nad pomery väčšiny Európanov.

Z druhej strany susedia nie sú, tento dom je na chvoste ulice hadiacej sa do kopca.

Došľaka!

V polovici septembra tu stojím v luxusnom počasí, mokrý od hlavy po päty a som... úplne v riti.

Po akútnom záchvate frustrácie sa takmer zvrtnem na čľapkajúcej tráve, keď mi napadne... Čo ak náhradný kľúč chýba, lebo ho použil niekto iný?

Buď sú teda majitelia v dome, alebo...

To teda nie, nebudem sa hrať na policajta, zavrhnem svoje odvážne nápady.

Ale čo ak sú tam naozaj domáci a získam, čo potrebujem, klasickou legitímnou cestou?

Nie som žiadny zloduch, hrdina ani vyšinutý psychopat, som obyčajný manažér, dočerta.

Sakramentsky dobrý vo vyhľadávaní investičných príležitostí, nie v nepozorovaných vstupoch na cudzí pozemok.

Aj dážd' ustáva, akoby ma povzbudzoval.

Pohľadom blesnem po kamere v rohu balkóna tiahnuceho sa po celej prednej dĺžke domu.

Šéf ma uistil, že je to atrapa a svieti iba vďaka tužko-

vým baterkám. V snahe veriť mu sa zhlboka nadýchnem. Bez ďalšieho premýšľania vystúpim po schodoch vedúcich k vchodovým dverám.

A stisnem kľučku.

Ježiši, kto si dnes dáva na hlavné dvere kľučku namiesto bezpečnostnej gule?

Tak či onak, dvere sa na moje prekvapenie otvoria a ja stojím na prahu ako omráčený.

Mám teraz zvolať teatrálnu hlášku z kultového vianočného filmu s tým malým blondiakom?

Nuž teda... *šéfe, idem do baraku!*

Pokrútim hlavou sám nad sebou, *dobre ti zajebáva, kamoš*, no potom rýchlo vojdem dnu a zavriem za sebou.

Čo ak sú vonku ľudské kamery? Nejakí znudení susedia, ktorí namiesto správ o povodniach sledujú priamy prenos z vykrádač...

Nie, nič také sa azda nedeje.

Započúvam sa do zvukov neosvetleného interiéru. Už vonku som si všimol spustené hliníkové rolety.

Na striešku nad vchodom bubnuje postupne utíchajúci dážď, mučivú temnotu vstupnej haly pretína iba otravné tikanie starodávnych hodín.

Žiadne svetlo vnútorného kamerového systému.

Nemienim zažať lampu, vďaka čomu uvidím kúsoček svetla prenikajúceho z podlažia podo mnou.

Čo to...

Neváham, pomalým krokom zostupujem po schodoch vedúcich zrejme do podzemia, až sa ocitnem pri ďalších.

Tieto sú osvetlené.

Prikrčím sa ako v predzvesti akčnej scény, čakám, že mohutné antracitové dvere na konci schodov ma postavia zoči-voči vandalom. Chcem to mať rýchlo za sebou, preto poodchýlim privreté dvere a...

Objaví sa predou mnou miestnosť, ktorú by som čakal vo filmových štúdiách.

Futuristický vzhľad totálne v kontraste s prezdobeným exteriérom. Dohľadka vyglazúrované steny tehlovosivej farby pripomínajúce jaskyňu, k tomu zaoblený strop.

V stene oproti dverám sú zabudované podsvietené police zaplnené na prvý pohľad zberateľskými fľašami, cigarami a exotickými soškami.

Ľavú stenu tvorí dozaista na mieru robená prepracovaná vitrína na fľaše s ďalším proviantom. Miestnosť môže mať aj tridsať štvorcových metrov. V jej strede kraluje sedacia súprava potiahnutá zasa tmavosivou kožou v ošúchanom industriálnom štýle a decentný konferenčný stolík z kovu.

Na sedacej súprave trónia tri gitary. Nie som znalec, ale tieto musia patriť niekomu, kto rozhodne vie, ako z nich vydolovať majstrovský zvuk.

Práve preto by som nečakal, že pravá strana bude vyzeráť ako kulisa z iného filmu.

Odkrýva ju odostretý záves koženého vzhľadu.

Táto strana vyzerá nedokončene až zanedbane.

Zapratane.

Zopár vysokých regálov plných krabíc, skrinky viacerých druhov, z čoho by architekt starajúci sa o tento priestor dostal bezpochyby smrteľný infarkt.

Útulné osvetlenie vystrieda žiarovka visiaca na kábli zo steny a obrovská prenosná batéria namierená na...

No došľaka.

Na zemi nájdem najzvláštnejší výjav, aký som kedy videl.

V ženskom rúchu, v džínsoch, s dlhými modročiernymi vlasmi a modrou tvárou, v čipkovanej podprsenke a s hantou v ruke.

Zohýba sa nad dlaždicami, v jednom uchu má strčené miniatúrne slúchadlo. Preto chvíľu trvá, kým ma zaregistruje.

Kam ma to šéf vlastne poslal?

1. kapitola

Maxwell

Vypleští na mňa oči. Párkrát zažmurká, akoby videla prízrak.

Ona sa čuduje mne?

Ja aspoň nevyzerám ako modré čudo.

Modré a pekné čudo.

O podomových vandaloch viem prd, ale som si istý, že nevyzerajú ako avatari, ak nebrázdia rozbúrené oceány.

„Kto si?“ zaútočí slovne so sebaistotou panej domu. Plynulou angličtinou, čo ma prekvapí viac ako jej extravagantný vzhľad.

„Ja? Kto si ty?“ bránim sa otázkou. Šéf mi nedal veľa inštrukcií, ale viem, že majitelia domu nemajú dcéru. A nech už je táto pomalovaná príšerka ktokoľvek, zrejme to nebude dieťa, ku ktorému sa priznávajú.

Dôkladne si ma premeria. Tipujem, že práve v zrýchlenom konaní vyhodnocuje len veľmi nízke nebezpečenstvo.

Hoci som vďačný, nabrúsi ma jej ľahťárstvo. Aj Wade Wilson vyzeral pred svojou gangsterskou premenou ako mierumilovný chalan a čo sa z neho vyklúlo?

Tiež neodolám.

Keď môže ona, aj ja si ju obzriem.

Pokiaľ nemá japonské či kórejské korene, nemôže byť staršia odo mňa, teda určite má pod tridsať rokov. Ja toto jubileum prekleniem až po Silvestri.

Vyzerá síce šialene, no aj pôvabne.

Na mizivý okamih sa zlomyselne uškrnie, kým zvráští čelo. „Ty si sem vtrhol,“ upozorní ma mierne bojovne.

Preberie ma tým z myšlienok.

„Tak pozor, vtrhol je trochu prisilné, keď si sa neunúvala zamknúť,“ odfrknem karhavo. „Klopal som,“ obhajujem sa klamstvom, ktoré mi úplne prirodzene vyletí z úst.

Ja bežne neklamem, čo to stvárať?

„A vedel som o kľúči, ktorý si zrejme použila,“ dodám na zmiernenie situácie. Čakal by som, že si vydýchne, no namiesto toho sa preľakne. „Kto ťa sem poslal?“

Ak toto neznie ako z akčného trileru, tak už neviem čo.

Jej otázku slušne odignorujem.

„Ako to, že rozprávaš po anglicky, ak si miestna?“ premýšľam nahlas.

„Nepovedala som, že som miestna, a očividne nie je také ťažké rozprávať po anglicky, keď to dokážeš aj ty,“ odvrkne.

Modrá držaňa.

„Takže, prečo si tu?“ zopakuje.

„Som tu v záujme majiteľov domu,“ priznám, hoci som tu na popud iba jedného z nich. Ostatné detaily jej nemieňim vešať na nos. „Teba nespomínali.“

Zdá sa mi, že si zašomre: „To sa stavím!“, no moje sústredenie trpí nečakaným zvratom, preto by som nedal ruku do ohňa za to, že to povedala, skôr ako ma vysmejje: „Už len cudzincovi, ktorý vkročil na cudzí pozemok, sa budem identifikovať.“

Identifikovať, nad tým slovom sa pobavene uškrniem.

Napriek tomu na ňu zízam s pochybnosťami.

„Avatarka asi nebudeš,“ uvoľním atmosféru, zakrúžim si rozprestretou dlaňou pred tvárou a pohľad mi nevdojak skĺzne od jej modrých líc k výstrihu.

Pozrie na mňa, akoby som bol retardovaný, a zagúľa očami. Následne ma opäť skúma pohľadom. Zvažuje, čo mi ešte môže prezradiť?

„Som rodinná známa,“ vypadne z nej napokon, „mala som cestu okolo a ako vidíš,“ zašibrinkuje handrou v ruke, „majú šťastie, že som tu.“

„Spodná voda?“ spýtam sa naoko znalecky.

Prikývne. „Tí somári nemajú poisťku a ak nezmiernim škody, táto fascinujúca miestnosť sa bude musieť prerobiť,“ odfrkne s akousi zmesou pohrdania aj ľútosti.

„Somári?“ pozastavím sa nad jej slovníkom.

Ak ide o známych...

„No,“ odkašle si, zrejme pochopí, čo ma zarazilo, „majú peňazí ako pliev, ale sú skúpi zaplatiť si raz do roka kvalitnú poisťku.“

Ak je s nimi zadobre, mala by vedieť, že kým ona chce pred potopou uchrániť ich majestátnu pivnicu, oni sami sa topia v dlhoch.

Znova začnem pochybovať o historkách, ktorými ma tu krmi.

„Čo tu vlastne robíš?“ nedôvera je očividne obojstranná. „Ak ťa sem poslali, musel si vedieť, že sú odcestovaní.“

„To áno,“ nemusím si vymýšľať, „preto som v ich mene prišiel vziať nejaké dokumenty.“

„Kde presne majú tie dokumenty byť?“ sonduje.

No tak príď...

„Tým ťa nemusím zťažovať,“ zniem seriózne a chladne, ale pri pohľade na túto avatarku nedokážem udržať vážnu tvár.

Pretočí oči.

„Nech zháňaš akékoľvek dokumenty, pán domu nie je práve poriadkumilovný. Pravdepodobne to bude v skrinkách, ktoré plávajú vo vode. Snažím sa vyčistiť to tu a potom chcem popremiestňovať haraburdy, aby som sa k nim tiež dostala,“ zasväti ma.

Obdivne pridvihnem obočie. „Tuším máš plán.“

„Je fajn mať plán. Občas.“

V tých slovách je čosi nevypovedané.

„To áno,“ súhlasím.

„Tak pomôžeš mi?“ nabáda ma.

Dlho nerozmýšľam.

„Samozrejme.“

Vyzlečiem si tenkú bundu a položím ju vnútornou suchou časťou na sedačku.

Začnem si vyhrňať dlhé rukávy na košeli, keď ma podozrivé ticho prinúti otočiť sa k avatarke.

Zíza na mňa a hryzie si do spodnej pery... a potláča úsmev?

Doriti, ona so mnou koketuje?

Možno si to namýšľam, cez tie farby a haky-baky na tvári nejde rozoznať signály, ktoré sa dajú bežne vyčítať z mimiky.

Nevydržím to. „Čo je?“

„Nič,“ rýchlo odvráti zrak, uškŕňať sa neprestane.

„Tak čo je?“ dobiedzam.

„Nemôžem ti to povedať.“

Základné pravidlo, ak niekomu niečo nemôžeme povedať, je dobré nepúšťať do éteru rozbušku v podobe vety – nemôžem ti to povedať. Vyrastala azda v pralese na Pandore?

Jej úsmev je odzbrojujúci, jej výstrih...

Padne mi zrak na jazvu pri kľúčnej kosti a jednu, ktorá vykúka spod čipky, ale stráca sa za džínsami s vysokým pásom.

„A môžeš si aspoň niečo obliecť?“ pomaly kráčam k nej, kým si naposledy zahýnam rukáv na pravej ruke.

Pokrúti hlavou, zachmúri sa.

Došľaka, nechcel som ju uraziť, nemyslel som tie jazvy.

Natiahne sa k stene tak, že mi poskytne ešte lepší pohľad na jej dekolt.

Doriti.

„Nemôžem. Si snád' nejaký psychopat, ktorého to vzrušuje?“ podpichne ma ponad plece.

Vážne?

Môžem nebyť psychopat a zároveň nebyť odolný voči ženskej kráse?

Alebo to, že mi pohľad na jej dokonalý dekolt zatemňuje zdravý úsudok, ma zákonite hádže do jednej bandy so psychopatmi?

Keď si všimne, ako sa sťažka nadychujem, dodá: „Cestujem naľahko, nechcem si zababráť a dopotiť obľúbené tričko. Jediné čisté tričko.“

„Fajn,“ vzdám to, treba sa sústrediť na pôvodný cieľ. A ten

spočíva v tom, že sa dostaneme k papierom, po ktoré som prišiel. „Zaukoluj ma,“ poviem zmierene.

Na dnešnom večere nie je nič normálne, ale pri pohľade na jej pomalovanú tvár mi to ani nepripadá také zvláštne.

Ak som v nejakom alternatívnom svete, tak so všetkým, čo ponúka.

„Objednaj nám niečo na večeru,“ zavelí bez náznaku žartu.

Zarazím sa. Ihneď sa rozosmeje.

Čo všetko človek dokáže zistiť sotva za päť minút.

Šikovná, nebojí sa roboty, bláznivá, vzhľadom na jej maskovanie, ešte aj vtipná.

Odkasle si. „Našla som tieto staré handry, ale zopár z nich chcem ponechať suchých. Čiže tieto ostatné môžeme použiť. Nasat', vyžmýkať, opakovať,“ prikývne vlastnému zadaniu a podá mi jednu z handier. „Potom tie suché pritiskneme k stene.“

Čupnem si pár centimetrov od plastového vedra, ktoré sa ocitne medzi nami. Handru si vezmem s tichou vďakou.

Nezmôžem sa na slovo, lebo s tým pohybom mi do nosa zavanie jej vôňa. Mieša sa síce s vlhkosťou, zatuchnutou látkou a aktuálnou situáciou, no čosi omamné prebija ten zápach mokrej vody zmiešanej so zeminou.

Úkosom mi pozrie na predlaktia.

Hej, už takmer dekádu nie som veľmi spoločenský, ale chodím do posilňovne.

Potrasie hlavou, akoby sama seba pokarhala za myšlienky, s ktorými ma nezoznámi.

Stretnú sa nám pohľady. Z nejakého dôvodu chcem využiť každú príležitosť, preto si nehanebne obzriem jej oči.

Má ich tmavohnedé, pozlátené záhadou, ktorá človeka priklincuje na mieste.

Na zlomok sekundy sa uprene zadíva do tých mojich a čosi jej napadne.

Nepodelí sa o to so mnou.

Mám ich modré, ladím s košľou.

Veľmi rýchlo sa zladíme aj pracovne. Výrazne pomáha, keď prestanem zízať na jej hrud'.

Viem sa dokonale ovládať a netrpím núdzou o priazeň žien, pričom žiadne veľkolepé rozptýlenie ani aktívne nevyhľadávam, no toto je ako mokrý sen väčšiny chlapov.

Mokrý... len s inou arómou.

A bez tej avatarskej atmosféry.

Odrazu sykne od bolesti.

„Si v poriadku?“ zaletím pohľadom k plecu, ktoré si jemne rozcvičuje.

Venuje mi klasický výraz, ktorý použije človek, keď chce zakryť nepohodu. „Áno, len nemôžem dlho zotrvať v jednej polohe, lebo ma z toho bolí chrbát.“

Trochu sa pomrví a nájde si inú polohu.

Vytuším, že nemám vyzvedať. Aspoň nie o bolesti, ktorá by mohla súvisieť s tou sotva viditeľnou jazvou na kľúčnej kosti.

„Čo počúvaš?“ zaujímam sa, lebo ku mne nedolieha žiadna hudba.

„Mám to vypnuté, len som si to zabudla dať von z ucha,“ venuje mi rozpačitý úsmev. Nádherný úsmev, mimochodom.

„Pozabudla si aj na tú masku?“ stavil by som sa, že na mojej tvári, ktorá si už odvykla od úsmevu, prebieha pokus o čosi ako grimasu.

Venuje mi ďalší úsmev, ešte širší a priateľskejší.

„Nie, len idem od kamarátky a jej dcéry. Plánujem sa tam vrátiť a nechcem ju sklamať tým, že sa vrátim iba ako ja.“

Iba ako ja. Mám chuť namietat', pritom vlastne nemám žiadne argumenty. Veď o nej nič neviem.

„Má to nejaký špeciálny dôvod, oslavovali ste?“ vypytujem sa, čo vôbec nemám vo zvyku.

Zdá sa, že ju moje spovedanie nevysraší, skôr je potešená.

„Zakaždým, keď sa stretneme, je to dôvod na oslavu. Je to moja najlepšia kamarátka. S dcérkou patria medzi hŕstku ľudí, ktorých zbožňujem, a vidíme sa na môj vkus veľmi málo. Doma práve majú avatarskú éru, kamarátka je profesionálna štylistka a chodievala aj na detské párty maľovať drobcom tváre, tak sme našu dámsku jazdu povzniesli na vyššiu úroveň.“

Milé.

Chápavo prikývnm.

„Ona je Slovenka?“

Avatarka mi venuje pohľad v štýle – *dobrý pokus*.

Príliš dôverný detail?

Dôvernejší ako jej vôňa, ktorá ma čoraz viac rozptyľuje?

„Odkiaľ vlastne si?“ opáčim.

Ďalší veľavravný úškrn. „Nie, nie, čo keby sme sa dohodli, že ja nebudem vyzvedat' od teba a ty odo mňa?“

To sľúbiť nedokážem.

„Nepredstavíme sa aspoň?“ nádejam sa, v práci nepoľavujem.

Dokelu, veď ja by som sa jej nemal predstavovať, som tu inkognito.

„Nie,“ zamietne, našťastie, no neunikne mi, ako jej pohľad zaletí k mojej košeli a zasa sa pokúša zakryť úsmev.

Čo ju tak fascinuje na mojej bavlnenej košeli svetlo-modrej farby?

Nemá ani viditeľnú značku, nemôže hneď usúdiť, že si potrpím na predražené oblečenie a jednoduchosť, preto by ma nemusela hneď odsudzovať úšklábkami.

„Nemôžem sa venovať dobrovoľníckym prácam a nevedieť, s kým mám tú česť,“ pokračujem.

Bez hanby pokrčí plecom. „Tak pokojne odíď.“

Pridá k tomu sebavedomý úsmev.

„Nie,“ zamietnem tentoraz ja. „Ak mi nepovieš meno, budem si naďalej myslieť, že niečo skrývaš a nie si tu tak úplne...“

„Legálne?“ zatvári sa záhadne. „Ako by som inak vedela o trpaslíkovi a prečo by som tu žmýkala handry, keby som chcela páchať škodu?“

Dáva to zmysel, no...

„Ako si vedela, že nebudú doma?“

„Dostala som echo od kamošky,“ hlesne bez hanby. Echo?

Ja som ho dostal od šéfa.

Ježiši, už znieme ako banda ostrielaých lupičov.

„Naozaj by sa majitelia nehnevali, že si tu?“ potrebujem sa uistiť, či sa zo mňa nestáva komplic.

„Ak aj áno,“ pohodí plecami, „kým si sa tu ukázal, stihla som vypustiť vodu zo šachty, aby tieto handry mali zmysel. Azda mi to prepáčia,“ nevinne zaklipká očami.

Som na vážkach. Na jednej strane cítim, že tu niečo smrdí a nejde o zatuchnuté handry, na strane druhej... chcem jej veriť.

Dočerta, prečo to chcem?

Rozhodnem sa ignorovať všetky pocity, ktoré ešte pred hodinou hibernovali a roky im to neprekážalo.

Po zhruba pol hodine sme takmer hotoví, v rámci možností, už nie je čo odsávať handrami.

Teším sa, že nás delí len chvíľka od snorenia v dokumentoch. Stačí nájsť ten správny papier a môžem vyraziť naspäť do New Yorku.

Lenže toľko šťastia nemám.

„Našiel si, čo si hľadal?“ spýta sa ma avatarka, keď ledva prepínam pozornosť medzi tým, ako je sporo odetá a hľbou papierov opomínajúcou akýkoľvek systém zoradenia.

Už museli prejsť aj dve hodiny, s takým zdržaním som nerátal.

Pokrútim hlavou. „A ty?“

Rovnako sklamane povzdychne. „Nejaké papiere sú ešte v týchto zásuvkách,“ s nádejou ukáže na sivú skrinku pod krabicami. Vzhľadom pripomína zariadenie nemocnice.

„Rozdelíme si zásuvky?“ prídem s návrhom, keď zistí, že sa dajú vybrať.

Až vzápätí obaja pochopíme, že aby sme si vedeli navzájom pomôcť, museli by sme vedieť, čo ten druhý hľadá. A ja jej svoje zámery povedať nemôžem.

Očividne ani ona mne, lebo môj nápad ľútostivo zamietne. Vezme si prvé dve, ja si vezmem spodné dve a potom si ich vymeníme.

Vtom jej pípne mobil. Spoznám zvuk prichádzajúcej správy.

Siahne si do vrečka.

Keď nevidí, kam pozerám, nedokážem od nej odtrhnúť zrak.

Až kým od jej krku neprejdem očami k tvári.

Pery má skrivené od úzkosti.

Z čoho pramení?

„Čo sa deje?“ spýtam sa, keď odolám nutkaniu načiahnuť sa k jej tvári a zdvihnúť jej bradu.

„Krucinál,“ zahundre prekvapivo nazlostene.

„Niečo zlé?“ spýtam sa zbytočne, lebo neviem, čo na ňu zaberá a ako veľmi sa môžem starať o jej textovú komunikáciu s okolitým svetom.

Keď sa na mňa konečne pozrie, jej neutrálny výraz neviem prečítať. „Mal si kde spať?“

Čože?

Vypleštím oči. „Azda ešte mám. Čo je to akože za otázku?“

2. kapitola

Maxwell

Avatarka prevráti oči nad mojou reakciou. Naozaj, ona bude prevracat' oči?

„Ak nemáš hotel v okruhu dvoch kilometrov, čo pravdepodobne nemáš, lebo tu žiadny nie je, tak sa do mesta nedostaneš.“

Znivočene si čupne a tvár si vloží do dlaní.

Nezapodievam sa istotou, s akou vyslovila ten neprijateľný rozsudok.

„Čo ti píše ministerstvo?“ pokúsim sa o žart. „Trochu dažďa a už je obec odseknutá od sveta?“

Prejde pár sekúnd, kým zloží dlane z tváre a prevrta ma vražedným pohľadom.

„Trochu dažďa, ty somár?“ vybafne na mňa.

Jej modrý mejkap nadobudne úplne iný rozmer.

Dočerta, vyzerá strašidelne.

„Už pred pár dňami sa vyliala rieka a množstvo ľudí sa muselo evakuovať alebo zachraňujú svoje domovy. Niektorí o ne nenávratne prišli,“ poučuje ma ako malého fagana. Zaslúžene. „Nepíše mi ministerstvo, ale tá kamarátka. Našťastie nebýva v blízkosti rieky, preto jej domov nie je v ohrození, ale na rozdiel od nás vie po slovensky a dostala z rádia informáciu, že druhý vstup do obce je nepriechodný pre hromadnú zrážku autobusu s niekoľkými autami. Vyzerá to tak, že celú noc budú mať záchranári plné ruky práce a cesta je uzavretá.“

„Došľaka!“ zamrmlem.

„Ráno by to malo byť priechodné,“ dodá chladne.

„Sú nejakí zranení?“ zaujíma ma, čo v nej prebudí ľudskosť, keď nejakú zbadá u mňa.

„Zatiaľ dvaja mŕtvi a niekoľkí vo vážnom stave. Musia ich doslova vypáčiť...“ hlas sa jej zlomí.

Bude zrejme aj citlivá.

„Kristepane, to ma mrzí,“ hlesnem súcitne.

„Kamarátka robí v rádiu, preto má aktuálne informácie,“ prezradí mi.

Zamyslím sa. „A ty budeš spať u nej?“

Môj nocľah je jasný. Prespím v aute, aj keď zas také pohodlné vozidlo som si neprenajal.

„Mala som to v pláne,“ sťažka vzdychne, „kým sa domov tesne pred tou nehodou nevrátil jej manžel zo služobky. O deň skôr. A on ma neznáša, čiže k nim sa vrátiť nemôžem.“

Príde mi jej ľúto a veľmi by ma zaujímalo, čím sa previnila, že ju niekto dokáže neznášať. Niežeby to bola najprívetivejšia osoba na svete a možno je aj vandalka, ale aj tak sa mi nechce veriť, že by bola nejakým vydriduchom, ktorý si vedome robí nepriateľov.

„To je naprd,“ poznamenám.

„To je,“ dá mi za pravdu a postaví sa. Otrasy sa, akoby sa skončil oddychový čas určený na ľutovanie sa. „Takže tú večeru si naozaj budem musieť objednať.“

Prepne do módu emancipovanej ženy, ktorú nič nezlomí.

Odrazu pôsobí nebojácne ako pravá avatarka.

„Máš chuť na nezdravé jedlo?“ znovu mi venuje pozornosť. „Tipujem ťa na vegána, ktorý by mohol oceniť šťavnatý burger s marinovaným pečeným baklažánom namiesto mäsa a batatové hranolčky.“

Jej hravý úsmev je späť.

A nedá sa mu odolať, aj keď ma práve nazvala vegánom.

„Riadim sa heslom, že všetkého veľa škodí,“ informujem ju s úšklabkom, „ale nie som vegán ani vegetarián. No baklažán znie super. Len tie hranolčky by som zamienil za cibulové krúžky.“

Žmurkne na mňa a pichne do vzduchu tenkým ukazovákcom.

„Máš to mať. Poznám miestny mladý pár, majú reštauráciu len dve ulice odtiaľto. Donáška sem by teda nemala byť problém. Určite budú vďační za každú objednávku.“

Odbehne z miestnosti, aby objednala jedlo.

Využijem čas a tiež vezmem do ruky mobil. Nájdem tam správu od hotela. Pýtajú sa ma, kedy dorazím, tak im oznámim, že svoju rezerváciu musím kvôli počasiu zrušiť. Prekvapí ma, že mi plánujú vrátiť polovicu ceny.

Ešte raz si otvorím mail, kde mám poznámky k dokumentom, ktoré hľadám. Majú to byť zmluvy k pozemkom.

„Štyridsaťpäť minút,“ vpáli dnu avatarka s megawattovým úsmevom, akoby nejedla dobrých tridsať dní, „možno skôr.“

Normálne jej zažiaria oči.

„Super, ďakujem,“ usmejeme sa a schytím pridelenú zásuvku. „Pustime sa do práce.“

Potichu si každý hľadáme to svoje.

Bezúspešne.

Popritom sa snažím nemyslieť na noc, ktorú strávim na nepohodlných sedadlách.

„Stále nič?“ vyzvedá avatarka.

„Žiaľ,“ krútim hlavou, „a ty?“

Rovnaký výsledok.

Dnes nám šťastena nepraje. Asi ako celej obci.

„Máme už len jednu možnosť,“ pookreje, akoby jej napadlo čosi svetoborné.

Ukáže sa, že aj napadlo.

„Pokiaľ viem, majiteľ domu sem dal zabudovať sejf. Dlho však nebol v prevádzke. Možno už je,“ pokrčí plecami. „Mal by byť za touto skriňou,“ ukáže na dvojmetrovú skriňu vedľa mňa.

Neváhame.

Chcem ju odtiahnuť sám, no ihneď je pri mne a schytí druhý okraj skrine. Odsunieme ju a...

Pred nami sa naozaj zjaví zabudovaný sejf s elektronickým zámkom.

Vymeníme si sprisahanecké úsmevy.

Až potom mi docvakne, že nemáme kód.

„Došľaka, máš potuchy o tom, aký kód by sem mohli dať?“ premýšľam nahlas.

Pochybovačne zvráští čelo. „Ak ťa sem poslali domáci, myslela som, že ti dali aj heslá.“

Iba jeden z nich. Aj to som dostal nariadenie od šéfa. O hesle nepadlo ani slovo.

„Možno zabudli...“ tvárim sa nenápadne.

„Hej, iste,“ neverí mi, „dovolíš?“ naznačí mi, aby som jej nezavadzal, a načiahne sa k tlačidlám s číslami.

„Ale môžem im napísať,“ siahnem po svojom mobile.

Avatarka sa zháči.

Rozumiem...

„Nemusím ťa spomínať. Samozrejme, pokiaľ si neprišla po to isté, čo ja.“

Zdvihne bradu a vyšpúli pery. „A po čo si prišiel ty?“

„Dobrý pokus,“ pochválím ju.

„Čo keby sme sa o tom porozprávali, až keď otvoríme ten sejf?“ vyjednáva.

Akoby som mal na výber.

Postavím sa bokom, aby som natľukal správu šéfovi, lebo všetko musí ísť cez neho.

Napíšem mu o neúspechu a sejfe, ku ktorému nemám prístup.

Odpoveď neprichádza, zato avatarka sa činí až-až...

„Čo to robíš?“ osopím sa na ňu vlašným tónom, lebo priestorom sa ozve nepríjemný zvuk.

Zle zadaná číselná kombinácia.

„Doriti,“ zanáda, „toto bola istota.“

„Pusti ma k tomu,“ zamračím sa. Nepáči sa mi, že sa z nej tak bleskurýchle vyparil tímový duch.

Na okamih sa ocitneme vedľa seba ešte bližšie, obtrie sa o mňa bokom a moje telo ihneď zareaguje.

Zradca.

Odkošľem si, všetku pozornosť sústredím na bezpečnostnú vymoženosť pred sebou. Sejf nie je väčší ako tridsať krát tridsať centimetrov.

Dotykový displej hlási, že nám zostáva jeden pokus.
„Ty si skúsila až dva pokusy?“ nevychádzam z údivu.
„Máš azda rodokmeň celej rodiny a lepšie tipy?“ bo-
jovne si založí ruky na prsiach.

Tých skutočne vydarených prsiach.

Odhadujem, že by mi padli akurát tak do rúk.

„Ehm,“ odkašle si, „oči mám tu.“ Prsty namieri na svo-
ju tvár. Keby som nepochopil.

„Hej, jasné,“ zahundrem a naprázdno prehltne. „Aké
kombinácie si skúšala? Máme poslednú možnosť.“

„Áno,“ dá mi za pravdu, „potom bude potrebný kód na
resetovanie. Keď si ale v kontakte s pánmi domu, nemal by
to byť problém, pravda?“

Jej pochybovačný tón ma preplieska vo vzduchu.

Pár minút si obzerám sejf, akoby som mal vyčítať kód
z neviditeľných odtlačkov prstov, ktoré by tá avatarka aj
tak premazala svojimi.

Zapípa mi mobil. Siahnem po ňom ako besný.

0207.

Stručný ako vždy.

„Máš to?“ nazerá mi ponad plece zvedavá príšerka.
Stihnem mobil natočiť tak, aby nevidela meno odosiela-
teľa ani číselnú kombináciu.

„Áno,“ poviem natešene. Viac s ňou nekonzultujem,
prосто vyťukám 0207.

Moju radosť schladí nesúhlasné zapípanie.

Zamietnuté!

„Doriti!“ tresnem rukou vedľa číselníka.

„Čo si tam dal?“ zaznie mi od chrbta.

Už jej to môžem povedať. „0207.“

„No super, to som skúšala aj ja, mohol si sa spýtať.“

Zvrtnem k nej hlavu a prižmúrim oči.

„Ak ten tvoj zdroj nie je úplne k ničomu, prezradí ti aj
kód na resetovanie a potom sa dostaneme dnu,“ vrta do
mňa premúdrelo.

Niečo by som jej odvrkol, no zazvoní jej mobil.

Prišla večera.

Pookrejem, pretože vďaka nej aspoň neostanem hladný.

„Pôjdem po to,“ ponúknem sa.
Jej výraz sa zmení o stoosemdesiat stupňov.
Odláhne jej.
„To nemusíš,“ namieta.
Čosi mi však vraví, že musím.
„Ty si vybavila večeru, ja platím,“ odhodlane podídem
k bunde, aby som vytiahol peňaženku.
„Dobre, ďakujem,“ prestane bojovať, „ale použi zadné
dvere, cez terasu. Kamery som síce vypla, ale vpredu by
tá mohol ktokoľvek vidieť.“
„Kamery si vypla?“ zízam na ňu šokovane.
„Pre istotu,“ nevinne pokrčí plecami.
Čo je tá avatarka zač?
Nenechá ma dlho vypliešťať oči. Prejde k dverám.
„Pod', ukážem ti, kde dnes budeme spať.“
Kde budeme spať?
„Nemienim spať v posteli cudzích ľudí,“ protestujem,
aby bolo jasno.
„A v čom je hotel iný?“ povie cez rameno.
Chcem otvoriť ústa, ale naprázdno ich zaklapnem.
Svojím spôsobom má pravdu, no pritom mieša hrušky
s jablkami.
„Toto je iné.“
Nasledujem ju ako v tranze.
Prejdeme po schodoch a cez vstupnú chodbu.
Odtiaľ vedie ďalších pár schodov do rozľahlej miestnosti.
Avatarka namiesto veľkého osvetlenia zasvieti baterku
na mobile.
„Ja si beriem zem a ty môžeš spať na gauči,“ informu-
je ma, akoby o nič nešlo.
Moje prekvapenie sa stupňuje. „Čo prosím?“
Aj v tom prítmí vidím, ako zagúľ'a očami.
„Fajn, ak uprednostňuješ tvrdú zem, obetujem sa a vez-
mem si gauč, no už choď po to jedlo.“
Odrazu aká panovačná.
Prejde cez obývačku spojenú s kuchyňou až k veľkým
francúzskym oknám, za ktorými sú spustené vonkajšie
žalúzie.

Otvorí dvere a začne vyťahovať oponu.

Len na meter, no aj tak narobí rámus.

„Stačí takto, si ohybný?“ spýta sa so všetkou vážnosťou.

Stále som nepobral vývoj udalostí, preto len nemo prikývnem, prešmyknem sa popri nej a zohnem sa, aby som vykĺzol von.

„Aspoň už neprší,“ povzbudzuje ma. „Zavolám kuriérovi, aby prišiel zboku. Chod' doľava a uvidíš záhradnú bránu. Zvnútra je kľučka, dvere sú odomknuté.“

Podľa inštrukcií sa vytratím z domu a zamierim k dverám. Vtipné, že vchod majú s obojstrannou kľučkou, no sem dali zvonka guľu.

Čudná rodinka.

Vonku sa medzičasom zotmelo, sem z bočnej strany nedolieha ani pouličné osvetlenie. Oproti je múr nejakej radovej zástavby ďalších rodinných domov, čo ma upokojí.

Prejde asi minúta, kým sa pri mne zjaví postava s vonavou taškou.

Výmena peňazí za večeru prebehne bez komplikácií.

Aj dážď už ustal, no snažím sa nepošmyknúť na drevenom chodníčku vedúcom od bočného vchodu k terase.

Napadne mi, že ak mám naozaj prespať v dome a nie v aute, mohol by som si skočiť do kufra po tašku.

Keď predsa vyjdem z tmavej uličky, nikto si ma nemusí spojiť s neželanou návštevou svojich susedov.

Aj to nakoniec urobím.

Tašku s donáškou položím medzi dvierka, aby som sa nevymkol.

Prebehnem k autu, vytiahnem si z kufra cestovnú batožinu a trielim naspäť.

Asi sa prehnane vžívam do roly, ktorú mi nikto nepri-delil.

„Mám to,“ vyhlásim ako mnohonásobný trestanec, ktorý práve unikol polišom, keď sa vovalím dnu cez škáru povytiahnutých žalúzií aj s kufrom a donáškou.

„Sťahuješ sa sem?“ zabáva sa na mne slečna komplicka.

No teda, ona zatiaľ stihla rozmiestniť po obývačke sviečky.

Niektoré sú na baterky, sotva rozoznatel'né od klasických.

Dopĺňajú elektrický krb bez vykurovacej funkcie, položený na spodnej širokej hrane skutočného krbu. Predtým som ho nezaregistroval, ale ani som nemal ako.

Vyzerá to tu... útulne.

Zopár sviečok položila na konferenčný stolík, bočné skrinky pri stene aj na rímsu kozuba.

„Dám si rýchlu sprchu,“ povie počas toho, ako bez zdržiavania sťahuje vonkajšie žalúzie a zatvára za mnou dvere.

Profesionálka.

Vezme si jednu sviečku so slovami: „Použijem dolnú sprchu, je tam malé okienko, do ktorého vidí iba jedna susedka. Dúfajme, že nebude proaktívna a nehliadkuje.“

Prívetivo sa usmejem. Predtým, ako si vytiahne z batôžteka kefku a nejaké plastové nádoby, duchapritomne otvorím svoju malú batožinu a vylovím z nej čisté biele tričko.

„Chytaj!“ oslovím ju. Látku zhúžvanú do kľbka zachytí bez premýšľania.

Obdivuhodné reflexy.

„Čo je to?“ obzerá si, čo je zrejmé na prvý pohľad.

„Ak musíš šetriť oblečením a máme spať pod jednou strechou, obleč si to.“

Nepoviem to ako žiadosť, je to rozkaz.

Pery skrúti do úsmevu. „Tá by ťa žrala.“

Skôr ako stihnem položiť otázku, o kom to hovorí, zíde po schodoch a stratím ju z dohľadu.

Tiež to vidím na sprchu, ale jedlo má prednosť.

Vyzujem si mokré topánky, zvrhám zo seba bundu aj nohavice a hodím na seba šortky na cvičenie.

Dnes už posilňovňu nestihnem, zároveň mi je ukradené, či ladím s košeľou.

Nie som na módnjej prehliadke, ale na neplánovanej prespávačke.

Kristepane, ako sa toto stalo?

Sedím poskladaný na koberci za nízkym konferenčným stolíkom a som v polovici burgera, keď prikvitne žena, ktorú som ešte nevidel.

No doriti...

Má podkolenky s nejakými obrázkami, moje tričko s krátkymi rukávami, ktoré si zahla, jej siaha len tesne pod zadok. Husté vlasy má zviazané do chvosta. Ten jej so všetkými modročiernymi vlnami aj tak siaha pod plecia.

A tvár...

Po avatarke niet ani stopy, vidím ju.

A je omnoho nádhernejšia ako pod tou modrou maskou. Je úchvatná.

Och, a v jednej ruke drží spolu so svojimi vecami objemnú plyšovú deku, v druhej fľašu vína.

„Nezvyknem piť,“ povie ako prvé, deku odloží bokom, „stačí mi pohárik a hneď som pripitá.“ Roztomilo precupitá k sedačke. Fľašu so šróbovacím vrchnákom položí na stôl. „Ale dnešok si zaslúži prípitok. Jedna či dve fľaše im chýbať nebudú,“ doloží, akoby vytušila, že sa budem hnevať na jej vlamačské maniere.

„Neviem, či je to dobrý nápad,“ skrivím obočie, snažím sa nezízať na jej holé nohy a... ježišikriste, nemá podprsenku.

Nie, má ju, ale očividne tú istú, cez ktorú vidieť vztýčené bradavky.

Mávne rukou. „Je to najlacnejšia fľaša, žiadna archívna. Slovenská výroba, skvelé červené z východnej časti Slovenska. A nepotrebujeme ani otvárač na víno. Dúfam,“ zahryzne si do spodnej pery, „že nepotrebuješ pohár. Minimalizujme odtlačky.“

Odtlačky, hej?

Usmejem sa, lebo sám neviem, či som z nej viac sklamaný alebo ohromený.

„Nepotrebujem,“ preglgnem, keď sa prinútim k rozprávaniu. „Pod’ ješ’, už to budeš mať studené.“

„Áno, tati,“ doberá si ma, no poslušne si sadne ku krabicí s burgerom, ktorú som jej prichystal na opačnú stranu stola. Má tam aj svoje batatové hranolčeky s omáčkou podľa vlastných preferencií.

Ja zahryznem do posledného cibulového krúžku.

Preventívne, aby som netresol nejakú poznámku, kto-

rá by ma zasa hodila do jedného vreca s nadržanými psychopatmi.

„Ozvala sa ti tvoja spojka?“ nadhodí, keď si postupne otvorí krabicové obaly. „Vieme už vyresetovať ten sejf?“

Och, ten sejf...

„Nie,“ vrátim sa do reality a snažím sa nepozerať na miesto na mojom tričku, kde presvitajú jej bradavky.

„A bude ti prekážať, ak potichu pustím hudbu?“ opýta sa roztomilo zahanbene.

„Ak tým nebudeme priťahovať ešte väčšiu pozornosť...“ zaváham.

Uškrnie sa. „Majitelia radi šetria, ale steny nie sú z papiera.“

Úškrn prejde do úsmevu.

Opätujem jej ho. „Fajn. Len nepusti nejaký sladký playlist, aby som si pri tomto zátiší,“ ukážem sviečky okolo nás aj medzi nami, „nezačal namýšľať.“

Zatvári sa tajnostkársky. „A to ani nevieš, čo odo mňa žiada tá potvora...“ povie v domnienke, že ju nepočujem, lenže ja mám veľmi dobrý sluch. Podobne ako zrak.

„Potvora je tá kamoška?“ položím priamu otázku. Nervózne ku mne zdvihne zrak od mobilu. Tak pokračujem: „Čo od teba žiada?“

Pochopí, že jej poznámka nezostala iba v tej peknej hlavičke.

Zahanbenie z pristihnutia pri čine sa razom zmení na hravý výraz.

„Keď sme už pri nej,“ viem, čo bude nasledovať, akoby som z jej reči tela vedel čítať, pritom som nikdy neabsolvoval tréning, „nechala mi v mobile svoj playlist.“

Odignorovala moju otázku a pokúša sa zmeniť tému. To nie je práve zdvorilé.

„Ulietava si na oldies,“ jej ústa sformujú grimasu, „a ja zasa rada hrám jednu hru.“

„Hru?“ napätie vo mne nekontrolovane rastie úmerne s pekelnou zvedavosťou.

„Položím si nejakú otázku, aby mi ju zodpovedala náhodná pesnička. Chceš si to skúsiť?“

Momentálne toho chcem vyskúšať toľko, že neviem, kde začať.

Mal by som sa odtrepať do auta a zamknúť sa tam. Jedlo som už predsa dojedol a kód na reset stále nemám.

Cudzinka na mňa spýtavo hľadí, čím mi pripomenie, na čo čaká.

„Mám položiť otázku?“ uisťujem sa.

„Áno.“

„Mám zostať tu, alebo odísť?“

Chvíľu zvažuje, či je to otázka pre ňu, alebo pre jej playlist.

Mne zatiaľ napadne, že čudný zvyk tohto dlhovlasého stvorenia mi niekoho pripomína, len neviem zaradiť, od koho som už počul čosi podobné.

„Dobre,“ skloní hlavu k mobilu a pustí playlist.

Započujem prvé tóny klasiky od The Clash.

A obaja sa rozosmejeme.

„To nie je odpoveď,“ namietam pomedzi to, ako lapám dych. „Či som mal povedať názov pesničky?“

„Nie,“ obranne zdvihne ruku, „ja som to nijako nezmanipulovala, nevedela som, čo zahrá ako prvé.“

Darling you gotta let me know

Should I stay or should I go?

If you say that you are mine

I'll be here 'til the end of time

So you got to let me know

Should I stay or should I go?

Miláčik, musíš mi dať vedieť.

Mám zostať alebo mám odísť?

Ak povieš, že si moja,

tak tu budem až do konca sveta.

Takže mi musíš dať vedieť,

mám zostať alebo mám odísť?

„Za to máš právo napiť sa prvý,“ potisne ku mne fľašu vína, ktoré potiahla z toho vínového brlohu.

Smejem sa ako už dlho nie, ale neprotestujem.

Ako správny džentlmen odkrútim vrchnák a ešte raz jej posunkom naznačím, že sa pokojne môže napiť prvá.

Pokrúti hlavou a hodí si do úst batatový hranolček.

Prvý glg znamená, že už nebudem môcť šoférovať ani o ulicu ďalej, ak dnes nechcem porušiť ešte viac pravidiel.

Netuším, čo to vybrala, ružová etiketa je v slovenčine, ale rubínovočervená tekutina mi pohladí všetky zmysly.

„Chutí výborne,“ prejavím uznanie, podávajúc jej otvorenú fľašu.

Tiež si odpije.

Vyvíjam maximálne úsilie, aby som si pri dotyku jej pier s hrdlom fľaše nepredstavoval prasačiny.

„Koľkokrát si musíš odpiť, aby si mi prezradila, čo od teba žiada tá tvoja kamoška potvora?“

Stretnú sa nám pohľady.

Ten môj je neoblomný.

„Trikrát.“

„Čo trikrát?“

„Musím si aspoň trikrát odpiť a potom sa dostavia prvé účinky pravdovravnosti,“ ozrejmi mi.

„Doteraz si nehovorila pravdu?“ podpichnem ju naoko pohoršene.

Odpije si aj druhý raz a posunie mi fľašu.

Ak sa mám trikrát napit', aby sa necítila ukrátene a vybalila to na mňa, nedbám.

„Doteraz som si dávala väčší pozor,“ odvetí zmyselným hlasom.

Dvakrát si odpijem.

Na ruke, ktorou jej vraciam fľašu, mi naskáču zimomriavky.

Pieseň sa blíži ku koncu.

„Dohodnime sa, že okrem osobných informácií zahodíme zbytočný filter.“

Ten playlist musí byť nejaký začarovaný, lebo kým zvažuje moje slová, začne hrať ďalšia pieseň, ktorú poznám.

What's Up od 4 Non Blondes.

Mama je blázon do hudby. Keď som bol malý, veľakrát sme spolu tancovali po obývačke. Neskôr aj v trojici s bratom, otec bol stále v práci. Niekedy sme v tej práci museli byť s ním, a to už bola iná pesnička.

„Čo považuješ za osobnú informáciu?“ zareaguje až zároveň so speváčkou a jej slovami *pray every single day for a revolution*, každúcky deň sa modlím za revolúciu.

Pokrčím plecami.

„Odpi si ten tretí raz a potom to zistíme.“

Znova ma poslúchne. Páči sa mi to, nebudem klamať.

No nepripraví ma tým na priznanie, ktoré nasleduje hneď potom.

„Tá kamoška,“ spustí opatrne, „má trochu výhrady k môjmu osobnému životu. A keďže je to moja najlepšia kamarátka, beriem si jej názor k srdcu. Aj rady.“

Potisne fľašu do stredu stola a ja sa po ňu načiahnem.

„Aké napríklad?“

Zdvihnem fľašu k ústam. Tiež veľa nepijem, lebo kým väčšina ľudí je po alkohole veselšia, vo mne prebúdza démonov z minulosti.

Nie je to pravidlom, ale načo pokúšať...

„Vraj sa mám konečne s niekým vyspať, aby som oprášila svoju... svoje skúsenosti,“ opraví sa. „A upresnila, nech to nie je hneď predavač v supermarkete alebo šofér autobusu. Nič proti predavačom a šoférom,“ doplní chvatne.

„Ako upresnila?“

Práve si dávam posledný hlt, zvyšok prenechám pani hostiteľke, keď sa rozhodne zasvätiť ma, a ja vyprsknem červenú tekutinu do vzduchu.

„Vraj, aby to malo svoje čaro, mám sa vyspať s prvým chlapom v modrej košeli.“